

Haaksbergen - 2024

© John de Kiewit

Van de auteur:

In de roman 'Adem en leef' is Rolf Detering rechercheur in Arnhem die de dood van een vrouw onderzoekt. Rein Klunder en Rietje Beukers zijn collega's waar hij in die tijd mee samenwerkt. In de roman 'Je hart uit' maakt u kennis met Doris van Beeck. Zij loopt stage in Utrecht als rechercheur in opleiding en onderzoekt in haar stad de aanslag op een student. Jaren later werken Rolf, Rein en Doris samen in 'Betrappt.' Doris heeft een vaste aanstelling gekregen in Nijmegen, waar Rolf Detering naartoe was gepromoveerd en de leiding heeft gekregen van het rechteam. Waarna hij Rein Klunder overhaalde ook naar Nijmegen te verhuizen. Gedrieën onderzoeken ze de dood van een man die onder gruwelijke omstandigheden aan zijn einde is gekomen.

In 'De dans ontspringen' ontmoet u Rolf samen met Jacobine Dijkman, zij is aangenomen als internetrechercheur en wordt aan het team toegevoegd. Ze werkt samen met Rein Klunder aan de oplossing van de verdwijning van een vrouw en een diefstal die overeenkomsten met elkaar lijken te hebben. Aansluitend volgt 'Cold case', waar in 2006 het eerste cold case team ontstaat. Jacobine maakt daar deel vanuit, gaat naar aanleiding van een bijzondere verklaring op zoek naar een moordenaar. In 'Achteruit de tijd in' krijgt het team van Rolf te maken met een man die na twaalf jaar vervroegd op vrije voeten komt en aan het werk gaat in Nijmegen. Veroordeeld voor de moord op een familielid, terwijl hij vol blijft houden dat hij haar niet om het leven heeft gebracht. In 'Blauwkous' komen Rietje Beukers en Jacobine Dijkman weer samen tijdens een internationaal onderzoek naar partners in business. De vondst van een lichaam in een trailer bij de ferry naar Harwich zorgt voor de samenhang in dit verhaal, veroorzaakt door een vrouw. In 'Desolaat' wordt Rein Klunder als rechercheur in Zwolle betrokken bij de dood door een auto-ongeluk van een stadgenote. Een ongeluk dat door gewerschoten teweeg is gebracht op een autostrada bij Florence, de oorzaak dat hij samenwerkt met Jacobine Dijkman die als internet-medewerkster bij deze aanslag wordt betrokken.

*

Met dank aan:

Mariette Vernooij, Arthur Bake en

Roxane Houshmand:

Voor het lezen van 'Verscholen waarheid', je kritiek of advies over het verhaal en de verhaallijn. De fouten en opmerkingen die ik naar aanleiding van het 'leeswerk' (deels) heb gecorrigeerd, dat deze roman ten goede komt.

John de Kiewit

Publiceerde:

'Adem en Leef'

'Jenna'

'Je hart uit'

'Betragt'

'De dans ontspringen'

'Cold case'

'Achteruit de tijd in'

'Blauwkous'

'Desolaat'

'Verscholen waarheid'

Familiedrama

Auteur: John de Kiewit, geboren 1946 in Enschede.
Schrijver die in 2015 zijn eerste roman publiceerde.

Cover: Willekeurige foto van de Maliebaan in Utrecht.

Uitgever: Brave New Books

Verkoop via: www.bravenewbooks.nl/johndekiewit,
bol.com-Amazon.nl-libris.nl & de boekhandel.

Info: facebook.com/johndekiewit

Email: johndekiewit@hotmail.com

*De vrije vertaling, betekenissen en uitleg van woorden en zinnen,
treft u op alfabetische volgorde aan op de laatste bladzijde.*

*(Alle gebeurtenissen, namen en locaties in dit verhaal zijn gefingeerd, het
verhaal is fictie gebaseerd op fantasie en onderwerpen zijn willekeurig
verzonnen)*

Niets van deze uitgave mag zonder bronvermelding worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden d.m.v. druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

DEEL 1

2016

Roan vond het een bijzondere ervaring afscheid te nemen van het bedrijf waar hij intussen al bijna vijf jaar werkte. Spanningsvrij, omdat hij wist wat hij vervolgens ging doen. Vooral door de steun van zijn vrouw.

Karèl zijn uitlaatklep die hem nooit afviel, niet de beter wetende met goede adviezen, maar zijn luisterend oor. Zij die meestal tijd nodig had om een standpunt in te nemen als hij dat vroeg, wat te doen.

Met Roeland Bosker, zijn nieuwe baas sinds een jaar. Een man die niet uit het vakgebied kwam waarin hun bedrijf kundig is en dacht dat hij zich dit in 'no time' eigen kon maken. Drie keer in de week vergaderde hij dat tot ergernis leidde bij zijn werknemers gezien de herhaling van vragen die ze meemaakten.

Hij wees hem daarop. Dat dit beoordeeld zou kunnen worden als een vorm van wantrouwen, want vergaderen op vrijdagmorgen en vervolgens na het weekend op maandagmiddag getuigde van inefficiëntie en was in de ogen van meerdere van zijn werknemers verloren tijd. Maar Roeland trok zich daar niets van aan, het was zijn bedrijf en vervolgens kwam hij met zijn ideeën.

De man die de oorzaak was dat hij afhaakte in het ongewisse wat hij daarna ging doen. Waarna Karèl zei: 'ik vroeg me al af wanneer je eindelijk eens een beslissing ging nemen.'

Hij deed dat niet van de één op de andere dag, probeerde Roeland te overtuigen van de haalbaarheid van zijn plannen. De impact die zijn idee had op de lopende productie en het gemis aan kennis als het om de bovenliggende software ging. Werkzaamheden die door een 'data-architect' bedacht en uitgewerkt dienden te worden.

Wat Roeland betreft een mannetje die hij ergens wegekocht, omdat in zijn optiek geld alles oploste.

Tot het tussen hen misging nadat Roeland besloot dat de capaciteit van een verpakkingsmachine met tenminste dertig procent omhoog moest en dit binnen de huidige bouwmaten. Met als doel om je te onderscheiden van de concurrentie. Al discussiërend over het standpunt van Roeland, zijn kritiek, zijn opmerking dat daardoor een machine een langere bouwvorm kreeg, beduidend duurder werd, zeker gezien het feit dat deze machine in z'n geheel opnieuw op de tekentafel moest. En dit vatte Roeland niet helemaal. Dat tot ergernis leidde omdat hij daarmee het tekenprogramma bedoelde welke zij gebruikten, waarna Roeland hem de opdracht gaf om dat wat hij wilde te realiseren tot en met een prototype. En de discussie was ten einde.

‘En ik wil dat het prototype in Utrecht te zien is op de ‘TechniShow’ in de Jaarbeurs,’ zei Roeland er nog achteraan en de toon was gezet toen hij antwoordde: ‘vijf maanden is te kort voor zo’n traject, buiten dat we in die periode te maken hebben met de grote vakantie.’

‘Een week is langer dan vijf dagen en veertig werkuren, volgens mij los je dit dan wel op,’ antwoordde Roeland, voordat hij de deur met kracht achter zich dichttrok.

Hij had daarna nog een planning op papier gezet op basis van zijn ervaring. Dit gedeeld met één van zijn directe medewerkers. Met Hans die al langer dan hij in het vak zat, zonder te praten over de druk op de ketel die Roeland veroorzaakte. In ieder geval gingen ze Utrecht niet halen, zeker niet als je een redelijke testperiode binnen het bedrijf inlaste om alle kinderziektes in beeld te krijgen en noodzakelijke aanpassingen diende te verrichten.

‘Welke beurs gaan we halen?’ vroeg hij.

‘Ik zou het niet weten,’ antwoordde Hans. ‘In ieder geval niet eerder dan mei volgend jaar.’

En hij kwam met veel moeite op eind maart.

‘Best case and worst case’ verwerkte hij in de planning en nodigde Roeland uit om dit met hem te bespreken. Maar er bleek weinig te bespreken, Roeland bleef bij zijn standpunt

met als gevolg dat hij ontslag nam.

Roeland keek hem aan of hij water zag branden, geloofde hem niet en was niet gediend van, in zijn ogen, dreigementen.

‘Ik heb een opzegtermijn van twee maanden,’ vertelde hij. ‘Dus met ingang van vandaag werk ik hier nog tot één juli. Mits je liever hebt dat ik meteen vertrek dan kunnen we het afwikkelen tot op de dag van vandaag, met inachtneming van mijn vakantiegeld en openstaande onkosten.’

Roeland geloofde hem niet, antwoordde niet, tot hij de volgende dag schriftelijk zijn ontslag op zijn bureau vond. Hij was op zijn tenen getrapt, beledigd dat hij hem dit aandeed, in de problemen bracht omdat hij niet een, twee, drie een vervanger voor hem had. Waarop hij hem Hans aanbeval.

‘Die is te oud,’ antwoordde Roeland, geagiteerd.

‘Hans heeft ervaring, meer dan jij,’ gaf hij als repliek en als er nog iets van onderling vertrouwen, respect en begrip was, dan was dat op dat moment passé.

Roeland stond op, graaide zijn spullen bij elkaar en liep zijn kantoor uit.

Vlak voor het middaguur maande Roeland hem om naar zijn kantoor te komen, letterlijk.

‘Op mijn kantoor. Nu!’

Zonder plichtplegingen vertelde Roeland hem dat hij liever had dat hij meteen vertrok en legde een A4-tje voor zijn neus met de afrekening of hij daarmee akkoord ging. En rustig, tot zijn verwondering, nam hij het staatje door.

‘Als ik het door jou uitgerekende bedrag op mijn rekening zie teken ik,’ antwoordde hij.

‘Vertrouw je mij niet?’ vroeg Roeland, met opgetrokken wenkbrauwen op beledigde toon.

‘Nee,’ antwoordde hij. ‘Ik vertrouw je niet meer.’

‘Jij besluit om weg te gaan,’ zei Roeland, fel.

‘Jij veroorzaakt dit,’ antwoordde hij, rustig.

‘Hoezo?’ vroeg Roeland, opgewonden.

‘Door jouw onkunde, je eigenzinnigheid alsof je verstand

van zaken hebt in ons vak en dat heb je niet. Je bent opgeleid als bedrijfseconoom, niet als technicus. Buiten dat heb jij totaal geen gevoel bij bewegingstechniek waardoor je je niet voor kunt stellen wat je veroorzaakt als je een beweging construeert. Een eigenschap die van belang is als je iemand de verantwoording geeft om een machientje te bouwen.'

Roeland stond op. Zei: 'ik zorg ervoor dat het geld nu overgemaakt wordt. Dus als dat gedaan is zie je dat per omgaande op je rekening. Let daarop en vertrek daarna. Op plichtplegingen zit ik niet te wachten en als er iemand afscheid van je had willen nemen raad ik hem of haar aan privé contact met jou op te nemen. Geen gedoe hier binnen mijn bedrijf.'

'Oké,' antwoordde hij. 'Laat even weten als het is overgemaakt,' en belde met Karèl die vandaag haar vrije dag had.

'Querida,' zei hij. 'Ik kom zo naar huis. Roeland en ik liggen uit elkaar. Kijk op onze bankrekening en geef aan mij door zodra er zesentachtighonderd euro overgemaakt is. Maak dat meteen over naar onze spaarrekening om te voorkomen dat het teruggehaald wordt, want je weet het maar niet met Roeland die behoorlijk op zijn tenen getrapt is. Tussen hem en mij komt het niet meer goed. En bel mij zodra je dit gedaan hebt. Ik ga nu mijn spullen inpakken en alles wat van de zaak is op mijn bureau leggen waarna ik bel dat je mij kunt komen halen.'

Toen hij bezig was alles uit te sorteren, eigen spullen uit zijn zakenauto in zijn attachékoffer stopte die op zijn bureau stond, kwam Hans binnenlopen.

'Waar gaat de reis naartoe?' vroeg hij.

'Naar huis Hans, definitief. Maar doe mij een plezier en laat Roeland uitleggen waarom ik met onmiddellijke ingang vertrek. En doe hem ook een plezier, houdt het nog even voor jezelf tot aan het einde van de middag, anders staat de tent vandaag stil en dat is voor hem onacceptabel.'

Maar dat advies bleek onvoldoende nadat hij Karèl had

gebeld. Zij stond een half uur later voor het gebouw.

Waarna Mariska zijn kantoor binnenstapte om dit aan hem te vertellen. Zijn koffer zag, de spullen op zijn bureau, mobieltje, sleutels van zijn auto en het bedrijfsgebouw, paperassen, laptop en een stapel dossiers.

‘Wat ben jij van plan?’ vroeg ze, want het was duidelijk wat zijn handelswijze tot gevolg had, hij ging in ieder geval niet op zakenreis.

‘Doe mij een plezier Mariska,’ antwoordde hij. ‘Vraag dat aan Roeland. Je hebt mijn thuisnummer, dus bel mij daarop na vijf uur of kom langs, je bent welkom,’ en Mariska liep op hoge poten naar het kantoor van Roeland.

‘Strijk hem niet tegen zijn haren in,’ zei hij nog. ‘Houd het zakelijk,’ en ze knikte nog, maakte een gebaar dat ze hem belde.

Bijzonder raar voelde het toen hij door de gang naar de voordeur liep, de chef-werkplaats tegen het lijf liep die hem goede reis wenste en hij alleen maar kon bedenken dat hij dankjewel zei, want hoe zijn ‘reis’ eruit ging zien stond bij lange na niet vast.

Vlak voordat hij wegreed, zittend naast Karèl, kwam Mariska naar buiten, hardlopend ondanks haar hoge hakken. Hij stapte uit en Karèl volgde hem, waarna Hans verscheen, Gerard en Wim. En even later stonden ze samen tussen een vijftiental medewerkers, blijkbaar op de hoogte van zijn vertrek. De grote klok binnen hun bedrijf kreeg je niet stil. Hij moest zijn rol van bedrijfsleider op zich nemen, mensen kalmeren, manen tot kalmte in het vooruitzicht van een samenzijn, ergens. Dat Mariska op haar schouders nam, zij ging dit organiseren komende vrijdagavond en hield contact met Karèl. Waarna allen terugkeerden binnen het bedrijf, niet meer zwaaiden.

Tenslotte was het geen afscheid.

Maandagmorgenvroeg ging Karèl naar haar werk, om half acht richting Hilversum naar het 'Mediapark' waar ze werkte als 'audit-manager'.

De vorige week, nadat Roan vertrok bij Roeland, stond de rest van de week in het teken van zijn genomen ontslag. De telefoontjes die hij kreeg maar vooral het samenzijn in 'Café Tante Greet' in Zeist op vrijdagavond. Rond de dertig collega's druppelden daar binnen en zorgden ervoor dat het een bijzonder afscheid werd met als oogmerk dat ze elkaar niet uit het oog zouden verliezen. Onder de indruk was hij van de speeches, geen enkele waarin Roeland te kakken werd gezet, alleen maar over belevenissen tussen hen en hem. En dat hij zijn collega's ging missen was buiten kijf, een gevoel dat hij maandag al had omdat hij niet naar de zaak hoefde. Begon aan zijn eerste klus die hij met Karèl had afgesproken.

De kleinste slaapkamer die hij om ging bouwen tot kantoor waar ze allebei konden werken. Aan kinderen gingen ze voorlopig niet beginnen. Zij vond een jaar of negenendertig vroeg genoeg en mocht het tegen die tijd niet lukken werd adopteren een optie. Plek hadden ze genoeg in hun vrijstaande woning aan de Professor Lorentzlaan. Drie jaar geleden gekocht toen ze zeker van hun zaak waren dat ze bij elkaar bleven nadat ze twee jaar een latrelatie met elkaar hadden. Hij in die tijd zijn eigen appartement had en zij eveneens. Hij vijfendertig en Karèl twee jaar jonger. Elkaar sindsdien troffen waar het hen uitkwam, makkelijk zonder vooraf gemaakte afspraken.

Tot ze een gezamenlijke rekening openden waar ze beiden elke zesentwintigste van de maand vijfhonderd euro op overmaakten, het begin van afspraken. Een rekening waar hij, buiten het vaste bedrag, geld in stortte dat hij aan het einde van de maand overhield, waarna zij dit ook deed, want hun aanhankelijkheid nam toe. Hij na twee relaties waar hij de tweede van beëindigde en Karèl na een relatie met Evert Gerzon die wat haar betreft veel te lang had geduurd, maar wel de oorzaak dat ze in Nederland terecht kwam.

Een flink bedrag hadden ze intussen bij elkaar gebracht waar het overlijden van zijn moeder, weduwe van z'n vader sinds elf jaar, mede oorzaak van was. Dit nadat de verkoop van het ouderlijk huis en geld, dat op twee bankrekeningen stond, netjes werd verdeeld tussen hem en zijn broer en zus. Een erfenis waar hij niet op zat te wachten, maar hem wel overkwam. Ook zij had ook een bedrag op een spaarrekening staan. Hij meer, verdiend in de afgelopen tien jaar als productie-manager en bedrijfsleider van een drietal bedrijven.

De toon was het weekend na zijn genomen ontslag grotendeels gezet, maar ze waren het nog niet eens. Hij ging op zoek naar een bouwval om op te knappen en daarna te verkopen. Liefst een boerderij of een grachtenpand in Utrecht of Amersfoort. Niet te ver van huis vanwege bereikbaarheid, al was het maar dat ze hun verworven plek in Zeist koesterden en hij daar het liefst sliep, naast haar.

Hij bewonderde haar voor haar vertrouwen in hem, dat zij haar geld samen met hem in een pand gingen steken waar hij zijn uren in stak om het verkoopbaar te maken, met winst waarna hij aan het volgende object begon. Zijn ultieme wens waar hij zijn skills in kwijt kon, handig als hij was als stukadoor, timmerman of elektricien. En als hij er niet uitkwam dan huurde hij een vakman in. Liefst niet, maar in het uiterste geval wel.

Uiteindelijk werden ze het eens, zetten gemaakte afspraken op papier om misverstanden te voorkomen. Dat wat je had afgesproken hetzelfde bleef lezen, bleef doen en niet van een gebaand pad afweek. Gewoon, om elkaar niet te verliezen door een onverstandig besluit zonder te overleggen, iets wat ze al bijna vijf jaar deden, gewoontegetrouw, praten met elkaar.

En lachend tekende zij en daarna hij, stonden op en omarmden elkaar, stevig.

'Hou van jou,' zei ze.

'Te amo,' antwoordde hij. 'Onontbeerlijk ben je.'

'Cómo es eso?' vroeg ze, met een grijns.

‘Dat ik weet waarom ik dit ga doen,’ antwoordde hij. ‘Voor ons.’

Het volgende wat hij deed was een b.v. oprichten bij de ‘Kamer van Koophandel’, dat hij ‘Renovar’ noemde.

Vervolgens opende hij een zakelijke bankrekening waar Karèl en hij hun geld in storten als een lening. In de buurt vond hij een klein accountantskantoor waar hij zich inschreef en voorlopig was dat voldoende om aan het werk te gaan.

Een week of zes later kreeg hij een tip over een huis in ‘De Glind’, ergens tussen Barneveld en Amersfoort. Een huis dat jarenlang gebruikt was als opvang voor kinderen, door een echtpaar die hen als pleegouders in huis nam. Een gedateerde woning waar een stichting, die dat verhuurde, vanaf wilde om met dat geld iets nieuws te bouwen binnen hetzelfde dorp. Over twee-honderd-twintig-duizend euro werden ze het eens en, na een bezoek samen met Karèl, zij ook.

Diezelfde week stond donderdag Roeland Bosker onverwacht voor hun deur, ’s avonds samen met Jasper zijn salesmanager. Hij verontschuldigde zich voor zijn onverwachte komst, doch kwam zijn excuses aanbieden aan Roan. Hij bekende dat hij niet geschikt was om zijn bedrijf te runnen op de wijze zoals hij dat in gedachten had, bood Roan zijn positie aan als directeur van het bedrijf met alle emolumenten die bij deze functie pasten. Een ongemakkelijk gesprek waarin Roan niet sprak over zijn plannen en vanuit zijn ooghoek Karèl zag die langzaam nee schudde met een opgetrokken neus. Waarna hij beleefd afzag van zijn aanbod en Roeland, met Jasper in zijn kielzog, gedesillusioneerd afdroop.

Veertien dagen later vond de overdracht van de woning plaats en op vrijdag negentien augustus hadden ze de sleutels. Terwijl hij de dagen daarvoor de foto’s bestudeerde

en een stuklijst maakte van de werkzaamheden die hij volgordeijk dacht aan te pakken. Een maand of zeven schatte hij deze klus, een uitdaging en test of hij de juiste keuze in zijn leven had gemaakt.

2017

Tegen eind juni had hij 'de Glind' gereed. Al met al twee maanden later dan zijn inschatting, maar een periode waarin hij zijn gang kon gaan en gedreven het woonhuis stripte, restaureerde en weer aankleedde met materialen en spullen als inrichting voor een nieuwe eigenaar. Een stel dat zich al aandiende voordat het pand in de verkoop ging. Door een bord dat voor in de tuin stond met de tekst: 'binnenkort te koop', zonder een telefoonnummer. Want hij was nog niet toe aan het rondleiden van een gegadigde, eerst alles af, maar dat men wist dat het huis in de markt kwam. Sinds zijn genomen ontslag een metamorfose in zijn leven, geen leidinggevende waar hij daarvoor dagelijks mee te maken had, maar zelfstandig zijn werkzaamheden bepalend. Vijf dagen in de week en het weekend was voor hem en Karèl. Daar bleef hij vanaf, consequent, ook toen hij tot de conclusie kwam dat de restauratie twee maanden langer ging duren. Negen in plaats van zeven maanden, overkomelijk gezien alle ervaringen die hij tussentijds opdeed. Les kreeg van een tegelzetter, een man die goed was in metselen, voegen en stukadoren. Eén van de weinigen die hij inhuurde omdat het anders niet opschoot, een vakman die uitstekend werk leverde. Buiten Karèl die op haar vrije woensdag hand- en spandiensten verleende als hij werkzaamheden had die je beter niet kon onderbreken. Dan nam ze hem waar als het om spullen ging die volgens een lijstje gekocht werden via internet. Of ze zorgde ervoor dat betalingen plaats vonden, waardoor zijn business in de pas bleef lopen.

Binnen budget bleef hij toen hij op vrijdag zeven juli samen met Karèl een ronde door het huis maakte, een laatste controle of alles was gedaan. Waarna ze het weekend aan de slag gingen om het huis schoon te maken. De week daarop was hij doende om de tuin voor en achter te fatsoeneren, schreef zijn mobiele nummer op het reclamebord en streepte 'binnenkort' door.

Per één augustus vond de overdracht plaats aan de koper. Negentigduizend euro hielden ze over aan zijn eerste klus en besloten om opnieuw een object te kopen dat ze voor maximaal twee-honderd-vijftig-duizend te pakken kregen.

‘Niet slecht,’ zei ze, gekscherend. ‘Negentig mille in tien maanden, ik ben benieuwd of je dit resultaat opnieuw weet te evenaren?’

Hij gaf geen antwoord, had een vervallen boerderij gezien bij Leusden, waarschijnlijk te duur en mogelijk een langdurige klus, langer dan een jaar. Daarom zweeg hij omdat dit pand niet paste in hun afspraken, maar hij was wel nieuwsgierig.

‘Ga je mee naar boven?’ vroeg ze.

‘Nu al? Het is pas tien uur,’ antwoordde hij.

‘Kom je?’ vroeg ze, nadrukkelijk, vlak voordat ze de trap opliep.

Ze werd geboren in Venezuela, in Barinas, op vierentwintig december 1983 en Karely genoemd, zij de oudste waarna er nog twee broers volgden, Jesús en Aaron Guzman. Haar moeder runde in die tijd een groentewinkeltje en vader was docent 'economy' op een hogeschool.

Tot aan haar negentiende leidde ze het leven van een leergierig meisje met rondom haar heen een grote vriendinnenkring. Eindigend in 2002, het jaar waarin een staatsgreep werd gepleegd tegen de toenmalige president Chávez. Waarna vader zijn spullen bijeen zocht en moeder een aantal koffers inpakte. Vervolgens verscheen er een taxi waarmee ze naar Puerto Cumarebo reden en op een boot stapten richting Aruba en vestigden zich in Oranjestad in de wijk Barcelona. Haar vader vond niet lang na aankomst een baan als docent op de universiteit, waar zij een opleiding ging volgen in 'economics & environment'.

Op 'Eagle Beach', waar ze met een mede-studente in het weekeinde naartoe ging, leerde ze Evert kennen. Evert Gerzon uit Nederland, zijn familie die op een resort hun tweede woning hadden en meerdere keren per jaar daar vertoefden. Evert, haar eerste vriend. Met wie ze in 2006 meeging naar Nederland, met zijn familie en in Den Haag terecht kwam. Een jaar later, ondanks smeekbedes van haar moeder om op het eiland te blijven, bleef ze in Den Haag en trok in bij Evert, in zijn appartement. Begon aldaar op de universiteit en op haar vijfentwintigste behaalde ze haar masters, afgestudeerd in 'audit-management'.

Ze solliciteerde en kreeg een baan aangeboden bij een organisatiebureau in Hilversum. Ondanks goed bedoelde protesten van haar moeder nam ze afscheid van Evert. Haar gevoelens voor hem waren door zijn toedoen gedoofd en ze kocht, met ondersteuning van haar ouders, een studio in Utrecht.

Twee jaar bleef ze bewust single, genoot van haar vrijheid, haar baan en het behoorlijke salaris dat ze verdiende. Drie keer per jaar vloog ze naar Aruba, als haar moeder of haar vader jarig was, met kerst, oud en nieuwjaar waardoor ze

bij haar ouders haar verjaardag vierde, en meed 'Eagle Beach'. Bezoeken ongeveer om de vier maanden waar ze, na terugkeer in Nederland, weer naar uitkeek.

Op donderdagavond, zes januari 2011, vloog ze met KLM terug naar Schiphol. Zij in een stoel aan het gangpad en een man aan raanzijde met een lege stoel gedurende de vlucht daar tussenin.

De dag dat ze elkaar leerden kennen.

Hij die twee weken in zijn eentje Aruba had beleefd. Sinds kort bedrijfsleider bij een constructiebedrijf in Zeist en single nadat ook hij besloot om het leven een tijdje alleen te doen. Een uur na de start vroeg hij of ze het goed vond dat hij naast haar kwam zitten, om makkelijker met elkaar te kunnen praten. Een gesprek dat begon toen ze hun veiligheidsriemen af mochten doen en met tussenpozen duurde tot de landing.

Hij bood haar aan om met hem mee te rijden, want zijn auto stond op 'Parking P3' en zette haar netjes af voor het flatgebouw in Utrecht waar ze woonde. Ze nodigde hem nog niet uit om mee naar boven te komen. Alhoewel ze hun mobiele nummers, op haar verzoek, hadden uitgewisseld.

'Ik bel je binnenkort,' zei ze, voordat hij wegreed.

'Anders ik wel,' antwoordde hij. 'Als het mij te lang duurt.'
En ze lachte naar hem, uitnodigend.

Toen ze het daar over hadden, de wijze waarop ze elkaar voor het eerst tegenkwamen. Allebei hetzelfde stoelnummer, hij 'A' en zij 'C'. De toevalligheid, alhoewel ze beseften als je elkaar voor het eerst ontmoette, zonder tussenkomst van derden, dit altijd toeval was.

Maar zij was het daar niet helemaal mee eens.

Zij boekte naar Aruba, alleen en hij deed dit ook.

Op dezelfde dag vlogen ze terug, donderdag om nog iets aan hun weekend te hebben in Nederland. Vervolgens zaten ze naast elkaar, iets wat je in een restaurant niet ging lukken. Toeval met een gouden randje, vond ze.

Want ze was intussen verknocht aan hem dat ze in alles, wat ze samen deden, aan hem liet blijken. Karèl, wat hem betreft een godswonder, dat hij tegen zo'n vrouw aanliep die hem meteen in haar armen sloot. Zij, gewoon te mooi voor woorden en hem datzelfde weekend na hun thuiskomst nog belde. Of hij het een idee vond om zondagavond ergens samen te gaan eten, liefst Mexicaans. Zij nam het initiatief, terwijl hij dacht dat het beter was om niet te vlot aan de lijn te hangen met eenzelfde verzoek. Alsof je dan opdringerig overkwam, waar zij zich geen zorgen over maakte.

En zondag, aan het einde van de middag, stond hij weer voor haar deur. Belde aan en riep in de intercom: 'ik ben er!'

Om half elf rekende hij af bij 'Popo' aan de Nobelstraat. Met de afspraak dat ze volgende week zondag ergens in Zeist gingen eten en dan betaalde zij. Dan ging hij aan haar vertellen hoe zijn leven er tot nu toe uitzag en wat zijn ambities, doelstellingen en verlangens waren.

Iets wat zij die avond deed, de hele avond aan het woord was mede door alle vragen die hij haar stelde. Het intieme dat hij gewaar werd omdat ze niet aarzelde en spontaan antwoord gaf, zich openstelde en dat met emoties deed. Een traan, een lach en haar blik die om begrip vroeg omdat ze niet perfect Nederlands sprak.

Wat hem betreft één van haar charmes, het Spaanse ondertoontje dat doorklonk in haar langzame bedachtzame antwoorden en redematies. Een avond die omvloog, bijzonder gezellig was en zij beaamde dat.

Hij bracht haar thuis, stapte als eerste uit, zij aan de andere kant, liep op haar toe en ze spreidde haar armen. Neus aan neus stonden ze omarmd, zij even lang als hij omdat ze op hakken stond en keken elkaar recht in de ogen.

'Wat mij betreft spreken we komende woensdag af,' zei ze.

‘Vind je dat wat?’

‘Ja, prima,’ antwoordde hij. ‘Hoe laat zal ik je komen halen?’

‘Ik kom met de auto, jij bepaalt waar we gaan eten. Geef dat adres maar aan mij door dan zie ik jou daar om half zeven. Kus,’ zei ze.

‘Waar?’ vroeg hij.

‘Hier,’ en ze wees naar haar mond. ‘Een kleintje.’

En hij kuste haar kort.

Het begin van een relatie die twee jaar duurde voordat ze besloten om een huis te kopen. Tussentijds verbleef hij bij haar of zij bij hem, net naargelang het uitkwam. De eerste keer dat ze bij hem thuis bleef slapen kroop ze meteen bij hem in bed. Uitnodigend sloeg hij het dekbed open en sloot haar in zijn armen. Ze trok haar nachthemd en sliep uit en hij zijn onderbroek. Waarna hun zoektocht begon, langzaam de tijd nemend en hun opwinding nam toe. Het genot dat tussen hen bleef, hun relatie mede vorm gaf, onlosmakelijk van elkaar.

Het eerste jaar ging hij met kerst met haar mee naar Aruba waar hij kennis maakte met haar ouders, broers en haar verjaardag meevierde.

Een paar weken daarvoor had hij zijn broer Jean Marie en zus Giselle met hun partners uitgenodigd om kennis te komen maken met Karely, zijn nieuwe partner waar hij intussen als tien maanden close mee was en haar Karèl noemde. Dat klonk ook een beetje Frans, net als zijn naam en die van zijn broer en zus, veroorzaakt door een Franse moeder. De oorzaak dat hij op jonge leeftijd al interesse in het Frans toonde en dat redelijk goed sprak. Van belang toen hun moeder ziek werd en spreken in het Frans ervoor zorgde dat ze haar kinderen zolang mogelijk begreep.

Op Aruba hadden ze een hotelkamer gereserveerd voor

hun privacy, Karèl vond dat prettiger gezien de wijze waarop ze zo nu en dan met elkaar omgingen, naar elkaar grepen en heftig zoenden terwijl handen hun weg zochten. Ze had liever niet dat haar moeder dit zag, want ze was niet gediend van kritiek als het om haar privéleven ging. Veroorzaakt door haar afscheid van Evert die in de ogen van haar moeder zo'n goede partij voor haar was en het niet slim vond dat ze hem aan de kant zette. De reden dat haar moeder afstandelijk naar hem deed, hem niet meteen accepteerde, waardoor hun hotelkamer een welkome uitweg bleek te zijn.

Tot ze haar moeder de werkelijke reden vertelde waarom ze Evert verliet, waarna haar moeder bijdraaide toen ze de gevolgen liet zien en ze vriendelijker werd tegen hem.

Sindsdien gingen ze voor de kerst richting Aruba, hun vakantie die intussen drie weken duurde. Vanwege hun uitstapjes op het eiland, hun jaarlijkse bezoek aan het 'Arikok National Park' waar ze zwommen in het meer dat in een krater was ontstaan. Maar ook naar Curaçao en de afgelopen twee jaar Venezuela. Backpacken met het openbaar vervoer als middel om daar te komen waar ze heen wilden en bijzondere tijden meemaakten. Elkaar door en door leerden kennen omdat ze afhankelijk van elkaar waren gezien de ruige natuur waar ze doorheen wandelden. Steile paden en wilde stromen die ze dienden te overwinnen en huisden, vreeën en sliepen in de open lucht onder een klamboe. Tochten van een dag of vijf waarna ze in de omgeving waar de wandeling eindigde een paar dagen doorbrachten. Meestal een dorp of kleine stad waar ze overnachtten in een hotel of pension. Kennis maakten met de lokale bevolking, hun beroep van boer tot bakker en burgemeester tot de priester van een kerk. Priester Josephus die hen trouwde in zijn kerk in Las Delicias omdat zij dat graag wilde. Een witte sluier droeg ze op haar hoofd en hij had zijn haar laten knippen. En op tien januari 2013 voelden ze zich getrouwd, vlak voordat ze terugvlogen naar Nederland.